

[Melchior.]

Derfor tror jeg uden at spørge juristerne, at det er i overensstemmelse med grundlovens hensigt og med sund fornuft at antage, at i denne forstand af økonomisk byrde er bunden opsparing altså en af de ting, der skal være omfattet af klausulen imod adgang til folkeafstemning. Derfor anser centrumdemokraterne det for en flugt fra ansvaret for folketingsmedlemmer, som vil sende dette lovforslag ud til folkeafstemning. Vi tager afstand fra det, og vi mangler, synes jeg, endnu at få præciseret fra denne talerstol, hvordan de radikale — ikke dem, som hr. Bernhard Baunsgaard har talt med — men den radikale gruppe ser på dette forslag om folkeafstemning.

Ib Christensen (DR):

Til uddybning af mit spørgsmål til justitsministeren vil jeg gerne pointere, at den bundne opsparing fra 1950, der var tale om, jo nærmest var at ligne ved og karakterisere som en slags statslån med indbetaling til staten og med sparebeviser o. lign. Derfor er det min opfattelse, og det var jo altså også — hvad der tæller mere — den juridiske sagkundskafts opfattelse, at det naturligvis var omfattet af undtagelsesreglerne. Forskellen har jeg tidligere været inde på, men jeg syntes lige, jeg ville pointere det.

Hr. Ømann synes, det ville være umuligt at regere dette land, hvis det var således, at f. eks. skattelove og love af denne karakter kunne komme til folkeafstemning. Det synes jeg er et ganske ubegrundet mistillidsvotum til den danske vælgerbefolkning. I andre lande, hvor man har et veludviklet folkeafstemningsinstitut, Schweiz f. eks., kan den slags lovgivning komme til besluttende folkeafstemning. Professor Søren Gammelgaard foreslog for et par år eller tre siden i et interview, at man ligefrem skulle fjerne undtagelsesreglerne for den slags lovgivning, når der er tale om statslåns- og indtægtslove, så også disse love kunne komme til folkeafstemning, idet han mener, der så ville blive ført en mere ansvarlig økonomisk politik. Dette være sagt også med hilsen til hr. Melchior.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil gerne først sige til hr. Gede, der morer sig med nogle efter min mening meget

enkle vittigheder om, i hvilken egenskab jeg udtaler mig, at det, jeg gjorde, var, at jeg gav en redegørelse for regeringens stilling til denne sag. Jeg var her talsmand for regeringen, så der er ingen grund til at efterlyse, hvad enkelte ministre mener.

Men det, jeg tager ordet for, er for at sige til hr. Ib Christensen, at disse fortolkninger, som går på, at der skulle være tale om et statslån i 1950, og at sammenligningen mellem de nuværende forhold derfor brister, er forkert. Jeg står her med 1950-loven, og jeg vil gerne for historiens skyld — og hr. Ib Christensen har jo mulighed for selv at slå det op — citere § 6 i 1950-loven, hvor der står i stk. 1, at „Opsparingsbeløbet skal af den opsparingspligtige indbetales til en af bestemmelserne i lov nr. 159 af 18. maj 1937 omfattet sparekasse eller i en af bestemmelserne i lov nr. 122 af 15. april 1930 omfattet bank til indsættelse på en spærret konto på den opsparingspligtiges navn . . .“

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 86 stemmer mod 81.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 93) findes i tidenden sp. 4767).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 165 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.